

Julie Caplin
De
kleine
cottage
in Terland

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Julie Caplin

Oorspronkelijke titel: *The Cosy Cottage in Ireland*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: Caroline Young

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Carius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1775 4

ISBN 978 94 027 7519 8 (e-book)

NUR 302

Eerste druk augustus 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Hannah wreef de regendruppels van haar gezicht en liep via de draaideur de hotellobby in.

‘Wel een beetje nat buiten, juffrouw Campbell,’ zei de jonge receptionist met een opgewekte glimlach. ‘In de bar brandt een aangenaam vuur, dus als u zich even wilt opwarmen... Het is helaas geen dag om de stad te verkennen.’

‘Inderdaad.’ Ze lachte, trok haar hoedje van haar hoofd en schudde de regendruppels uit haar krullen. ‘Ik heb wel iets van het Trinity College kunnen zien.’

Helaas niet het *Book of Kells* en de Long Library, die bovenaan op haar lijstje hadden gestaan. Ze had besloten om daar toch maar niet naartoe te gaan toen ze zich had gerealiseerd dat ze dan tussen tientallen doorweekte toeristen zou staan die naar natte hond roken. Die gebouwen zouden er morgen ook nog staan én elke andere dag van de zes weken die ze nog in Ierland zou doorbrengen.

‘Zal ik uw jas aannemen en in de garderobe hangen? Dan kan hij daar opdrogen en hoeft u hem niet eerst naar uw kamer boven te brengen.’

Kijk, dit was het voordeel van een klein boetiekhotel.

Ze schonk hem een verheugde glimlach en accepteerde zijn impliciete voorstel om haar voeten voor het vuur te warmen.

In de bar zou ze Mina, haar zus die dit hotel had aanbevolen, meteen een berichtje sturen om haar te bedanken. Dit was echt een Mina-hotel, en zonder haar bemoeienis had Hannah waarschijnlijk gewoon een kamer in een Travelodge of zo geboekt; het was immers maar voor één nachtje. Mina vond echter altijd de trendy hotels waar je gewoon geweest móést zijn.

Hannah gaf de receptionist haar druipende jas en liep door naar de gezellige bar met de aangename vintage sfeer: een kruising tussen een victoriaans bordeel en een clandestiene Amerikaanse kroeg tijdens de drooglegging in de jaren twintig. Als je dat wilde bereiken kon je de plank gemakkelijk misslaan, maar hier was iemand daar uitstekend in geslaagd. De schemerig verlichte ruimte straalde een warme, coconachtige gezelligheid uit die ze, vooral na de afschuwelijke regen buiten, heel prettig vond. De koperen afwerking en accessoires van de lange houten bar glansden in het zachte licht.

Achter de bar stond een aantrekkelijke jonge man met een opgewekte en open uitstraling. Hij draaide zich, net als alle personeelsleden van dit hotel, meteen om en begroette haar met een oprecht enthousiasme, alsof hij alleen op haar had gewacht. Met een glimlach waaruit bleek dat hij haar aantrekkelijk vond, vroeg hij: 'Hallo, wat kan ik voor je inschenken?'

Hier zou ze wel aan kunnen wennen. Ze had collega's, zoals Sadie Burns-Coutts, die ze echt aardig probeerde te vinden, met haar slanke lichaam, steile haar en flirterige glimlach, die altijd dit soort reacties opriepen. Hannah was er nooit in geslaagd om diezelfde zelfverzekerdheid over haar uiterlijk en speelse vrouwelijkheid uit te stralen. Zij had het altijd te druk gehad met haar pogingen zichzelf te bewijzen met haar intelligentie. Maar misschien kon ze zich nu ontspannen en genieten, zich concentreren op het eten en iets nieuws leren in plaats van er altijd naar te streven de slimste te zijn.

'Ik heb net een fles heerlijke rode wijn geopend, een bordeaux, met een volle smaak van pruim en zwarte bes. Precies goed voor een sombere dag als vandaag. Ik kan je eventueel ook een prima Ierse whiskey aanbevelen, onze eigen Telling Small Batch, hier in Dublin gestookt. Dat zal je opwarmen,' zei hij, alweer met een wellustige glimlach.

Hannah aarzelde, hoewel besluiteloosheid niets voor haar was. Ze had een kop koffie willen bestellen, maar door de verleiding van iets wat veel decadenter was, verkeerde ze even in tweestrijd. Het was nog maar vier uur. Maar waarom zou ze het eigenlijk niet doen?

Dit betekende toch niet dat ze er meteen een gewoonte van maakte? Het werd tijd dat ze risico's nam. Hoewel, een glas wijn was toch zeker niet riskant? Ze schoot bijna in de lach, omdat dit voor haar wel zo was. Zij hield zich altijd aan de regels. Door deze reis naar Ierland had ze voor het eerst in haar leven iets gedaan wat tegen haar natuuringing. Haar baas was nog steeds in shock door haar verzoek om een sabbatical. Ook haar familie was nog altijd verbijsterd, terwijl niemand verbaasd had opgekeken als de impulsieve, avontuurlijke Mina dit zou hebben gedaan.

‘Een glas rode wijn, alsjeblieft.’

‘Uitstekende keus. Wil je ergens gaan zitten? Dan kom ik het zo brengen.’

Dit was zelfs nog chiquer. Ze werd bediend. Hannah knikte, draaide zich om en keek om zich heen. De bar was verlaten, op een familiefeestje na. Ze zaten aan een lange tafel vol lege glazen en borden, en vers aangevoerde glazen bier en flessen wijn. Hun levendige gepraat en gelach verstoorde de stilte en zorgde voor een huiselijke sfeer.

Hannah liep glimlachend naar de grote open haard. Er stonden twee oorfauteuils voor die zo uit de studeerkamer van Sherlock Holmes hadden kunnen komen. Ze liet zich in de dikke fluwelen kussens zakken, met haar rug tegen de rugleuning, schopte haar schoenen uit en legde haar voeten op de kleine poef, zodat ze warm konden worden.

Toen de barman haar glas kwam brengen, had ze haar voeten, die al heerlijk warm waren, in de enorme stoel onder zich getrokken. Daardoor dacht ze eraan dat ze als klein meisje vaak met een boek op de bank had gelegen en niemand wist dat ze daar was. ‘Dank je wel.’

‘Geniet ervan. Je hebt het mooiste plekje hier gevonden.’

Hannah nam een slokje van de volle rode wijn en slaakte een genietende zucht. Dit was hemels, en bovendien had ze iets bij zich waarmee ze deze ervaring helemaal perfect kon maken: haar Kindle. Een boek, een glas wijn en een haardvuur, terwijl er verder niets was wat ze moest doen. Dit was toch heerlijk? Eigenlijk had

ze altijd ergens naartoe gewerkt: op haar middelbare school, tijdens haar rechtenstudie, met haar artikelen en, recenter, haar eindeloze deadlines. Niemand hoefde natuurlijk medelijden met haar te hebben, want ze hield van haar werk, werd er uitstekend voor betaald en was er heel goed in. Toen ze hierover nadacht, realiseerde ze zich dat deze sabbatical waarschijnlijk het gekste was wat ze ooit had gedaan. Ze wist nog steeds niet wat precies de aanleiding was geweest. Geen midlifecrisis, geen mislukte relatie (de kans daarop leek haar heerlijk) en geen tijdelijk verlies van haar gezonde verstand, hoewel dat allemaal redenen waren die haar baas en haar collega's min of meer verbijsterd hadden geopperd. De echte reden voor haar besluit om tijdelijk met haar werk te stoppen en naar Ierland te gaan voor een kookcursus bij een van de allerbeste kookscholen in het land was iets volkomen onbelangrijks: het beschamende feit dat ze, hoewel ze al bijna dertig was, nog altijd niet kon koken. Haar zus Mina was een ware keukenprinses en Hannah had zich er altijd bij neergelegd dat ze de kookgenen miste, maar toch was ze zich daar de afgelopen jaren stiekem steeds meer voor gaan schamen.

Sinds ze in een bijlage van *The Sunday Times* iets had gelezen over de Killorgally Cookery School, toen ze griep had, was haar wens om daar een kookcursus te volgen een soort obsessie geworden. Dat was nog eens versterkt toen ze zich realiseerde dat ze dan dicht bij haar goede vrienden Aidan en SORCHA Fitzpatrick zou zijn, want ze had hen al sinds zij van Manchester naar Ierland waren verhuisd beloofd om op bezoek te komen. Dan was het toch zeker voorbestemd? Het was eigenlijk niets voor haar om een sabbatical te nemen om een kookcursus te volgen, maar dat haar vrienden daar zo dichtbij woonden was zeker een bonus.

Hannah vroeg zich weleens af of zij nooit kookte omdat dit altijd helemaal Mina's ding was geweest, en zij Mina's impulsievere karakter wilde compenseren door de complete tegenpool van haar zus te zijn. Zij hield het gezin bij elkaar en vond dat ze hun adoptieouders moest laten merken dat zij niet net zo zouden worden als hun biologische ouders.

Ach, het was natuurlijk al veel te laat om zich af te vragen of ze hier wel goed aan deed, want morgen zou ze haar huurauto ophalen en naar County Kerry rijden, aan de andere kant van Ierland, om aan de zesweekse cursus te beginnen. En aangezien ze deze vreemde nieuwe weg nu eenmaal was ingeslagen, moest ze er maar gewoon voor gaan en er een leuke tijd van maken.

Nadat ze dit had besloten nam ze een grote slok wijn en nestelde ze zich in de stoel om te gaan lezen. De wijn was zo lekker dat ze spontaan ja zei toen de charmante barman kwam vragen of ze nog een glas wilde – natuurlijk was hij charmant, want hij probeerde haar wijn te verkopen. Nu ze in deze comfortabele stoel voor het warme haardvuur zat, begon ze zich heerlijk ontspannen te voelen en kostte het steeds meer moeite om haar ogen open te houden. Het levendige groepje verderop nam langdurig en nogal emotioneel afscheid van elkaar en toen hun stemmen wegebden, legde Hannah de Kindle op haar schoot en deed ze haar ogen dicht.

Hannah had net een heerlijke droom toen ze wakker werd van het zachte geluid van glas op hout. Ze opende haar ogen, hief haar hoofd en keek in een prachtig paar intens blauwe ogen. Zonder erover na te denken en volkomen ontspannen door haar omgeving, schonk ze de eigenaar haar meest verblindende glimlach. ‘Hallo.’ Haar stem klonk als een wellustig gesnor en kon niet meer verschillen van haar normale stem.

‘Hoi, sorry. Ik wilde je niet storen,’ zei de eigenaar van de prachtige ogen met een ontwapenende glimlach. Zo te horen was hij eraan gewend om vrouwen te storen en vond hij dat helemaal geen probleem. ‘Ik had niet door dat hier iemand zat.’

Ze bleven elkaar aankijken en het leek wel alsof er een knetterende bliksemschicht tussen hen heen en weer schoot.

Hij was degene die hun oogcontact verbrak en de sfeer bedierf toen ze een vrouwenstem hoorden, hij achteromkeek en zich vervolgens snel in de stoel naast haar liet vallen. Hij verstopte zich!

Hannah zat nog steeds met een dromerige blik naar hem te kij-

ken, terwijl ze zich afvroeg of hij echt was of een man die ze zelf had verzonnen. Met de donkere wenkbrauwen boven zijn levendige blauwe ogen en de zwarte stoppels op zijn kaken straalde hij iets wilds, slechts en gevaarlijks uit. Hij deed haar denken aan een piraat.

Hannah kon zichzelf wel slaan! Wat een cliché! Een man kon hoogstens in films op een piraat lijken, maar geen enkele man die zij kende leek daar zelfs maar een klein beetje op. Zie je wel, dit gebeurt er als je 's middags alcohol drinkt.

Hoewel het eigenlijk niets voor Hannah Campbell was, zei ze: 'Ik zal je niet verraden, hoor.' Ze realiseerde zich dat ze hem stralend aankeek, hem plaagde en met hem flirtte – allemaal dingen die ze anders nooit deed. 'Als je je voeten op de poef legt, kan niemand zien dat je hier zit.'

Hij keek haar met een ondeugende glimlach aan en deed wat ze had voorgesteld.

Een vrouw vroeg woedend en met schrille stem aan de barman: 'Weet u zeker dat hij hier niet is? Die man leek precies op hem. Hij is een vriend van me.'

De barman was kennelijk niet onder de indruk en antwoordde zacht: 'Dat geloof ik graag, maar ik heb hem niet gezien.'

De man die bij Hannah zat keek haar met een dankbare glimlach aan. 'Dank je.'

Opeens hoorden ze het geklik van hakken die hun kant op kwamen.

De man drukte zich dieper weg in de stoel.

Klik, klik, klik.

De vrouw kwam vastbesloten hun kant op en de man kneep zijn ogen dicht alsof hij daardoor kon verdwijnen.

Hannah had geen idee waarom ze zo impulsief in actie kwam, maar ze stond snel op en liet zich op zijn schoot vallen, waardoor hij haar met grote ogen aankeek en een verbaasd geluidje maakte.

Klik, klik, klik.

Toen de voetstappen steeds dichterbij kwamen, bracht Hannah

haar hoofd dichterbij hem toe, zodat haar lange krullen zijn gezicht verborgen.

Ze konden geen kant op en keken elkaar aan toen de voetstappen vlak bij hen waren. Hij trok haar iets meer naar zich toe, zodat hun neuzen elkaar bijna raakten. Hannahs adem stokte en ze keek hem volkomen gebiologeerd aan.

‘O, neem me niet kwalijk.’ De voetstappen verwijderden zich.

Ze verroerden zich nog steeds niet toen de vrouw hen allang niet meer kon horen.

‘Ik moet je bedanken,’ fluisterde hij. Hij bleef haar strak aankijken en er verscheen een glimlach op zijn gezicht.

‘Dat moet je inderdaad.’

‘Hoe moet ik dat dan doen, volgens jou?’ Zijn blik dwaalde suggestief naar haar lippen.

Ze hapte onwillekeurig naar adem.

Doe niets met je lippen, Hannah. Richt daar de aandacht niet op. Beweeg zelfs je mond niet.

Dat deed ze natuurlijk wel. Ze klemde haar lippen op elkaar en bevochtigde ze even met haar tong. Dat was natuurlijk een door haar hormonen gestuurde onuitgesproken uitnodiging.

En natuurlijk nam hij die uitnodiging meteen aan met de kus waar ze allebei al een tijdje aan dachten.

Ze zuchtte toen ze de snelle, zachte, plagende aanraking van zijn lippen op de hare voelde. Zonder er zelfs maar over te denken, ademde ze uit in zijn mond. En dat, besepte ze later, was haar fout. Zodra ze vol overgave meedeed aan de kus – het was alweer heel lang geleden dat ze was gekust – voelde ze dat hij even stopte, maar daarna met hernieuwd enthousiasme verderging. Hij begon aan een voorzichtige maar grondige inspectie van haar mond.

Op dat moment veranderde alles. De lome, dromerige en tedere kus werd iets volkomen anders. Elk zenuwuiteinde sloeg alarm, alsof er een stroomstoot van duizenden volts door haar heen ging. Hij voelde kennelijk hetzelfde, want hij gaf meer druk en opeens werd dit de allerfijnste, allerheerlijkste en allerhartstochtelijkste kus ooit,

waarbij ze allebei evenveel gaven als ontvingen. Het voelde alsof er op een donkere en stille avond vuurwerk werd afgestoken. Schokkend, opwindend en volkomen ongebruikelijk.

Ze ontspande zich op zijn schoot. Ook de kus werd meer ontspannen en Hannah had geen enkele behoefte om zich ertegen te verzetten. Waarom zou ze ook? Ze versmolt met hem toen hij zijn armen om haar heen sloeg, met een hand door haar haar woelde en met zijn andere hand vederlicht haar nek streelde. Toen ze die ochtend in het vliegtuig stapte had ze haar gezonde verstand kennelijk vrijaf gegeven, en ze was voorlopig ook niet van plan daar verandering in te brengen.

‘Eh... Neem me niet kwalijk, Conor.’

Ze lieten elkaar abrupt los.

Hannah werd vuurrood en schaamde zich diep dat ze op zo’n openbare plek werd betrapt.

‘De jonge vrouw is weg.’ De barman knikte met een droge grijns en liep weg.

‘Bedankt, Niall!’ riep Conor.

Hannah kneep haar ogen dicht. Ze was betrapt, op de schoot van een volkomen vreemde. Gelukkig wist ze nu wel hoe hij heette. Ze kon het niet opbrengen om haar ogen te openen en wist absoluut niet wat ze moest doen.

Maar dat was belachelijk! Ze was toch geen zes meer? Heel voorzichtig opende ze één oog en zag dat de man die Conor heette haar glimlachend aankeek.

‘Misschien moeten we ons even voorstellen.’

Ze rechte haar rug, gleed zo waardig mogelijk van zijn schoot en ging in haar eigen stoel zitten. ‘Ja,’ zei ze schor, ‘maar jij bent Conor.’

Zijn glimlach werd iets minder stralend. ‘Dat voordeel heb jij natuurlijk.’

Een beetje verbaasd over de andere klank van zijn stem zei ze: ‘Zo heet je toch?’

‘Wist je dat niet?’

Ze fronste en had het gevoel dat ze op de rand van een gierput stond: één verkeerde stap en ze zat er tot aan haar nek in. Alsof ze als

advocaat onverwacht een juridisch pleidooi moest houden voordat ze zich in de zaak had kunnen verdiepen. 'Nee, tenzij ik in deze paar minuten opeens helderziend ben geworden. Of heeft de barman die naam gewoon verzonnen? Ik nam aan dat hij je kende.'

Conor, als dat zijn naam was, keek haar een tijdje aandachtig aan. Ze kon bijna zien dat hij een paar mogelijkheden tegen elkaar afwoog en wist dat ze onschuldig was bevonden aan welke misdaad dan ook toen zijn blik verzachtte. 'Sorry, je bent Engelse. Ja, ik heet Conor en ik gedraag me als een ongelikte beer, terwijl jij me zo charmant hebt gered.'

'Zo gedraag je je inderdaad.' Hannah had nog steeds het gevoel dat ze in een andere dimensie was beland. 'Hoewel het niet mijn gewoonte is om mensen te redden. Niet op die manier, tenminste.'

'Daar ben ik blij om.' Opeens was zijn stralende glimlach terug.

Daardoor voelde Hannah zich weer op haar gemak, hoewel ze niet wist wat ze nu moest zeggen. Wat moest je zeggen vlak nadat iemand je zo heerlijk had gekust? 'Ik ben Hannah.' Ze stak haar hand uit, alsof dat de enige manier was waarop ze de situatie weer een beetje onder controle kon krijgen.

'Conor.' Hij schudde haar hand. 'Kan ik nog een drankje voor je bestellen?' vroeg hij met een blik naar haar lege glas.

'Dat lijkt me geen goed idee. Misschien ben ik daardoor wel in deze precaire situatie beland.'

'Precaire situatie...' Hij sprak de woorden uit met zijn lichte Ierse accent, waardoor zich ergens in haar solar plexus iets begon te roeren. 'Ik ben dus een precaire situatie?'

'Nou ja...' Ze haalde haar schouders op.

'Het bevalt me denk ik wel dat ik een precaire situatie ben. Wat drink je?'

Ze kon zich niet beheersen. 'Rode wijn. De bordeaux.'

'Ben je een wijnkenner?'

Ze lachte. 'Nee, ik weet alleen dat ik deze wel lekker vond.'

'Meer hoeft je niet te weten bij wijn.' Hij stond op, pakte Hannahs lege wijnglas en liet het aan de barman zien.

‘Zo doe je dat dus. Danst iedereen naar je pijpen?’

Conor grijnsde een beetje ondeugend. ‘Natuurlijk.’

‘Je bent heel zeker van jezelf.’

‘Dat moet ook wel. Wie zou er anders voor me opkomen?’

‘Dat is waar,’ beaamde Hannah.

‘En, wat brengt jou naar onze mooie stad? Een vrijgezellenavond? Een weekenduitstapje? Zaken?’

Hannah aarzelde. Thuis waren er al genoeg mensen die vonden dat ze geschift was omdat ze opeens vrij nam en een kookcursus van zes weken ging volgen, daar hoefde ze niet ook nog eens een onbekende man aan toe te voegen. ‘Gewoon een vakantie.’

‘Daar was het weer vandaag niet echt geschikt voor, ben ik bang.’

‘Ik heb nog nooit gehoord dat iemand hier voor het weer naartoe kwam.’

Hij glimlachte. ‘Dat is waar, maar geen stad is mooier als het hier mooi weer is.’

‘Zegt een echte Ier.’

‘Waar kom je vandaan?’

‘Manchester.’

‘Aha, daar wonen neven en nichten van me.’

‘Wonen niet overal neven en nichten van je?’

Hij lachte opnieuw. ‘Eigenlijk wel. Katholieke families, weet je. En velen van ons emigreren. Wat doe je in Manchester?’

‘Ik ben advocaat.’

Hij leek onder de indruk.

‘Wat doe jij voor werk?’ vroeg ze.

‘Ik?’ Hij aarzelde. ‘Ik eh... beheer een landgoed. Ik doe de reparaties en het onderhoud, dat soort dingen.’

Ze knikte, een beetje verbaasd. Dat was niet goed. Betekende zijn lichte aarzeling dat hij zich schaamde? Je hoort iemand natuurlijk niet op zijn uiterlijk te beoordelen, maar zo te zien droeg hij een maatpak. Ze had er geen verstand van, maar vond dat het er duur uitzag. Dit waren echt geen kleren waarin je reparaties uitvoerde.

‘Ik had net een zakelijke bespreking,’ zei hij snel toen hij haar

verbaasde blik zag. ‘Met de notaris van mijn familie. Jij bent veel aantrekkelijker dan hij.’

Gelukkig verscheen op dat moment de barman met haar glas wijn, zodat ze niet op zijn compliment hoefde te reageren. Deze Conor was zo zelfverzekerd dat ze aannam dat hij dat soort dingen altijd zei zonder dat ze iets betekenden, maar hij was wel bijzonder charmant en onderhoudend. Bovendien had ze geen plannen voor de rest van de dag, mede dankzij de regen.

‘Dank je,’ zei ze tegen de barman toen hij haar de rode wijn en Conor een glas met een amberkleurige drank gaf.

Conor hief zijn glas. ‘*Sláinte*.’

‘Ik heb me altijd afgevraagd hoe je dat moet uitspreken. Dat woord kom ik weleens tegen in boeken, maar ik heb het nog nooit horen zeggen. *Sláinte*,’ zei ze, terwijl ze zijn uitspraak probeerde na te doen, die meer klonk als *slancha*.

‘Geen slechte poging. Weet je wat ik zo leuk aan je vind?’

Hannah was verrast door deze directheid. ‘Nee, maar het leek me geen retorische vraag, dus zul je me dat zo dadelijk wel gaan vertellen.’ Dit ontspannen gesprek amuseerde haar.

‘Je hebt nog geen enkele keer op je telefoon gekeken. Veel mensen kunnen geen vijf minuten overleven zonder iets te checken. Dat is tegenwoordig een soort verslaving. In onze familie geldt een strenge regel: geen telefoons tijdens de maaltijden of als we allemaal bij elkaar zijn. Dat accepteert mijn moeder niet.’

‘Mijn tante Miriam houdt ook niet van telefoons, maar dat komt vooral doordat ze een beetje een technofob is. Mijn oom is gek op gadgets, maar is een dummy met zijn telefoon. Meestal vraagt hij mij of mijn zus om hem te laten zien hoe iets moet, maar hij is dat vervolgens onmiddellijk weer vergeten.’ Ze lachte, maar toen ze aan Miriam en Derek dacht ging er een steek door haar heen. Zij waren niet haar echte ouders, maar zo voelde het wel bijna voor haar en Mina. Hun biologische ouders waren echte waaghalzen geweest, altijd op zoek naar spannende dingen of naar de volgende adrenalinekick. Dat was meteen ook de reden dat ze niet meer leefden. Hannah

kromp even ineen toen ze dacht aan het fatale auto-ongeluk. Haar biologische moeder zou net als Mina geen moment hebben geaarzeld om haar baan op te zeggen en naar een ander land te gaan. Hannah was alleen maar de Ierse Zee overgestoken en zelfs dat voelde al als een enorme stap. Ze vroeg zich vaak af of zij, als haar moeder nog had geleefd, een teleurstelling voor haar zou zijn geweest.

‘Ik moet bekennen dat ik misschien een paar foto’s had gemaakt als het weer aangenamer was geweest.’

‘Ach, zo is het weer hier nu eenmaal.’ Hij hief zijn glas om te toosten en nam een slok.

Ze keek een beetje nieuwsgierig naar zijn glas. ‘Ik heb nog nooit whiskey gedronken.’

‘Dan heb je iets heerlijk gemist, en deze is echt heel goed. Wil je proeven?’

Normaal had ze dat te intiem gevonden, maar al haar voorzichtigheid leek te zijn verdwenen in de Ierse Zee. ‘Graag.’

Hij hield haar zijn glas voor. ‘Je moet eerst ruiken.’

Ze snoof behoedzaam de geur op, en daarna nog een keer.

‘Wat ruik je?’

O nee! Ze was echt heel slecht in dit soort dingen. Haar zus was de foodie. Even ging er een steek door Hannah heen. Ze miste Mina’s bruisende enthousiasme voor alles wat met eten en drinken te maken had. Maar daarom was ze hier dus, om daar iets over te leren. Ze ademde diep in, deed haar ogen dicht en concentreerde zich.

Toen ze haar ogen weer opendeed, zat Conor naar haar te kijken. Verdorie, hij hield kennelijk ook van dit soort dingen. Ze had er de pest aan als ze fout zat. Het enige wat ze rook waren alcohol en lucifers, en hoewel ze bijna zeker wist dat geen van beide het goede antwoord was, zei ze het hardop.

Hij knikte heftig, zag ze verbaasd. ‘Lucifers, inderdaad.’

Door zijn opgetogen glimlach kreeg ze het gevoel dat ze was geslaagd voor een examen.

‘Deze whiskey is gerijpt in eiken vaten, waardoor dat houtachtige aroma ontstaat, en waarin eerst bourbon heeft gezeten. Daarna

doen ze de whiskey over in vaten waar Amerikaanse rum in heeft gezeten, waardoor die heerlijke kruidige smaak ontstaat. Nu moet je proeven.'

Ze nam de grote geslepen tumbler aan en nam een slokje. Ze wist dat whiskey ook wel vuurwater werd genoemd en wilde zichzelf niet helemaal belachelijk maken door te gaan kuchen en kokhalzen. Het verbaasde haar dus dat ze iets kruidigs proefde, en zelfs iets van vanille. Gedachteloos nam ze nog een slokje en ze genoot van het warme gevoel in haar keel toen ze het doorslikte. 'Wauw, dat had ik echt niet verwacht!'

'Aha! Dat komt doordat dit goede whiskey is. Die houden we voor onszelf.' Hij knipoogde. 'Mag ik?'

Ze realiseerde zich opeens dat ze het glas tegen haar borst drukte. 'Sorry. Ja, natuurlijk.'

Toen ze het glas aan hem gaf, raakten hun vingers elkaar en voelde ze het opnieuw, dat vertrouwde gevoel van eerst. Voelde hij het ook? Of hadden de wijn en de whiskey haar beneveld?

'Heb je al plannen voor vanavond?' vroeg hij, waarna hij zelf een slok whiskey nam.

Ze keek naar zijn brede hals. Mijn god, wat was hij sexy! Normaal zou een man zoals hij haar geen blik waardig keuren. Ze wist dat mannen soms bewonderend naar haar keken, maar was ook realistisch genoeg om te weten dat ze geen supermodel was. Dat vond ze geen probleem. Ze had zich altijd kunnen redden met haar hersens en haar arbeidsethos, die veel belangrijker waren.

O mijn god, hij keek nog steeds naar haar! Hij wachtte tot ze zijn vraag beantwoordde. *Hou je in, Hannah.*

'Nee, geen plannen.' Ze hief haar kin, vroeg zich af wat hij nu zou zeggen en negeerde haar hart, dat hoopvol sneller was gaan kloppen.

'Ik heb een tafeltje gereserveerd in een nieuw restaurant. Wil je me gezelschap houden? Het is altijd beter om samen met iemand te eten.'

Hannah lachte. Dat zette haar op haar plaats. 'Dat is een bijzonder pragmatische benadering.' Maar ze hield van pragmatisch.

Hij glimlachte. 'Ik zou ook van je gezelschap genieten. Klinkt dat beter?'

'Het kan ermee door,' zei ze met een stijf knikje.

Hij grijnsde. 'Ik mag je wel, Hannah. Je neemt me niet al te serieus.'

'Zou ik dat wel moeten doen?'

'Nee, dat niet.' Heel even keek hij haar met een ondoorgrondelijke blik aan. 'Ik moet ervandoor. Een paar telefoontjes plegen. Zullen we om kwart voor zeven afspreken in de lobby? Ik heb het tafeltje gereserveerd om zeven uur en, geloof het of niet, het schijnt op te houden met regenen. Het is een leuke wandeling en ik kan je onderweg iets van de stad laten zien.'

'Dat klinkt goed, dank je wel.'

Hij stond op, dronk het laatste restje whiskey op en zei: 'Tot straks.'

Hannah bleef roerloos zitten. Ze kon bijna niet geloven wat er het afgelopen uur allemaal was gebeurd. Ze had kennelijk een date, maar was duidelijk gewaarschuwd: Conor was bijzonder charmant, maar geen man die ze al te serieus moest nemen.